

پیاده در مدار صلح

نگاهی تطبیقی به آیین های پیاده روی زیارت

در جهان امروز، پیاده روی به مراکز زیارتی به عنوان عمل معنوی و داوطلبانه از سوی پیروان ادیان مختلف انجام می شود. هر ساله گروه های مختلفی از مردم با اهداف متفاوتی از جمله برآورده شدن خواسته های این جهانی و آن جهانی یا کسب احساس عمیق از نزدیکی به امر مقدس در جریان تجربه دینی و رسیدن به آرامش معنوی به اماکن مذهبی مختلف سفر می کنند. از این میان زیارت برخی از زیارتگاه ها و اماکن مقدس بر اساس سنت قدیمی با پای پیاده انجام می شود.

مهشید رضائی

مدرس دانشگاه و پژوهشگر
دکتری تاریخ ایران معاصر

▲ اگر زائر زاپنی همه معابد شیکوکو را به ترتیب زیارت کند معبد اوکوبوجی (هشتاد و هشتمین معبد) آخرین معبدی است که باید از آن زیارت کند.

۸۸ معبد زاپن

«۸۸ مکان» در شیکوکو فقط نام ۸۸ معبد نیست؛ بلکه ۴۸۸ ری است، که به نظر می رسد از زمان موروماچی تأسیس شده اند. مردم محلی زائران را «زیارتی» می نامند. علاوه بر این، در گذشته تابلوهای تبلیغاتی به دروازه ها و تالار اصلی میخ می شدند که زائران بر آن ضربه می زدند، به همین دلیل بازدید از معبد «ضربه زدن» نیز خوانده می شود. برخی می گویند ایمن سابورو که به دنبال عذرخواهی از کوکایی بود و به این زیارت رفت، آغازگر این زیارت بوده است. زیارت ۸۸ معبد یا هنرو شیکوکو، از محدود آیین های زیارتی است که در یک مسیر مدارگونه انجام می شود؛ یعنی از نقطه ابتدا آغاز و به همان نقطه ختم می شود. مسیر پیاده روی که معابد مقدس را به هم وصل می کند، جاده زیارتی نامیده می شود و طول مسیر زیارت با عبور از ۸۸ مکان، در حدود ۱۱۰۰-۱۴۰۰ کیلومتر است. خدمات خیریه و داوطلبانه بخش مهمی از زیارت شیکوکو است. در زیارت ۸۸ معبد حداکثر تا ۳۰۰ هزار نفر شرکت می کنند.